— Թշուա՛ռ երիտասարդ, դու իմ վրաս կը կասկածիս վասնզի չես ճանչեր զիս. քանի որ այս պարիսպները իրենց հիմանց վրայ հաստատ կեցէր են, քանի որ ես կենդանի եմ՝ մէկը չի կրնար այդ աղջիկը իմ բազկաց մէջեն յափշտակել. եւ թէ աստուած իմ փափագս կատարեց՝ աս ձեռոքս ես նորա սեղանին առջեւ քու քովդ կը բերեմ նշանածդ:

Այս խօսքերը ազնուական վսեմութեամբ եւ վստահութեամբ զրուցուած՝ այնպէս ազդեցին երիտասարդ իշխանին վրայ, եւ այնպիսի ուրախութեամբ չցուցին իւր սիրտը, որ ցնծութեան արցունքով, ծունկի վրայ եկած.

— Դու գթած մայր մ’ես, դու թագուհի լինելու արժանի կին ես, դու պաշտելի էակ մ’ես, տո՛ւր որ ձեռքդ անգամ մը պագնեմ:

— Միայն թէ այս մեր խօսակցութիւնը խոստովանութեան գաղտնիք մնա:

— Հրամայէ՛ ինչ որ կ'ուզես, հրամայէ՛ կրակի եւ ջուրի մէջեն անցնիմ, միայն թէ խոստմունքդ մի՛ մոռնար:

Եւ երկու ձեռաց մէջ իբրեւ թէ գրկած այդ քնքուշ ձեռքը համբոյրներով ծածկեց եւ արցունքով լուաց* երբ իշխանուհին ձեռքը քաշեց ու՝

— Բաւական է, չափաւորէ ուրախութիւնդ,— ըսաւ եւ ոտք ելաւ:

Իշխանն էլ նոյնպէս ելաւ, եւ դէպի դուռը գնալով՝ ետ դարձաւ.

— Մայր իշխանուհի, կարելի է՞, որ ինձ շնորհ մ’էլ ընես:

— Եթէ Զարուհին պիտի խնդրես տեսնել, անկարելի է. աստուծոյ սեղանին առջեւ միայն այդ կարելի է եւ գարնան:— Եւ քիչ մը մտածելեն վերջ,— Աշոտ իշխան, դուրսի սենեակը հանգչի, եմ